

Sára a Den Matek

1. čtení: Genesis 12:1-4 ... Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země."

kázání: Gn 18,1-15

Bratři a sestry

víte, jaký významný svátek připadá na dnešní den? No, není to biblický ani křesťanský svátek, dokonce ani nebývá den volna, protože tenhle svátek vždycky vychází na neděli, na druhou neděli v měsíci květnu. Ano, dnes je Den Matek. A já mám pocit, že je to jeden z mála svátků, který má opravdu smysl. Každý má nebo měl maminku. Je co slavit.

Ale ještě než se podíváme na ten přečtený příběh, napadla mě jedna věc. Bible je stará kniha. Všechny ty příběhy, které si z ní čteme a vyprávíme se odehrály před tisíci a tisíci lety. V době, kdy pro ženu byl v podstatě jen jeden životní úkol. Mít děti. A přitom je Bible vlastně takovou kronikou žen, které jsou bezdětné, které mít dítě nemůžou. Je až neuvěřitelné, kolik místa je v Bibli věnováno právě ženám, které nemůžou mít děti. Vlastně jsou to skoro všechny důležité ženy vystupující v Bibli. Ženy, které jsou v tehdejší světě k ničemu. A právě tyhle ženy si Bůh vybere, aby ho oslavili.

Abraham a Sára jsou spolu celý život, bez dětí. Když si Bůh Abrahama povolá, je mu 75 let. Sáře o deset miň, tedy 65. A Bůh Abrahamovi slíbí velké věci. Akorát že jsou všechny odvislé od toho jednoho, totiž, že Abraham musí mít potomka, musí mít dítě. Ale Sára mít děti nemůže. Od té doby uplyne 25 let. Abrahamovi je sto a Sáře devadesát. Bez dítěte.

Jistě, všichni víme, jak to dopadne, ale zkuste se na chvíli vžít do jejich situace. Stoletý dědek a devadesátiletá babka dávno po přechodu. Nevím, jak to máte s Pánem Bohem vy, jak silná a trpělivá je vaše víra, ale já už bych to vzdal. Stejně, jako to už vzdali Abraham se Sárou. Oba dva už tomu nevěřili. Možná nechávali Bohu nějaký prostor pro splnění toho slibu prostě nějak jinak. Třeba duchovně, pro oči víry, ale ne pro Sářinu devadesátiletou dělohu. Asi jako my věříme na nebe. Ale tady a teď už je konec. A v této době se odehrává ten dnešní příběh.

Je poledne. Pekelné blízkovýchodní poledne. A v době, kdy nikdo normální venku nechodí, přichází Bůh. Ne jako Pán vesmíru ani jako hořící keř nebo ohnivý sloup. Ale jako člověk, vlastně jako tři lidé. A přestože Abraham už v naplnění Božího slibu nevěří, ihned splní Boží zákon. Pohostí poutníky. A ne jen tak chlebem, solí a vodou. Ale tím nejlepším, co může vůbec nabídnout. Zabije mladé tele, přinese máslo a mléko, Sára napeče chleba z 36ti kilo mouky. Abraham udělá to nejvíc co může. Říká: Přece nepomineš svého služebníka. Přece mě Bože nevynecháš, když jdeš okolo mě. I když už Tvému slibu nevěřím. A Bůh ho nepominul.

Namísto toho začal zase tu starou písničku, že abraham a Sára budou mít miminko. Abraham tak nějak zachovává zbožnou grimasu, přece jen sedí tváří v tvář Bohu. Zato Sára, která je schovaná ve stanu se tomu už jen zasměje. A tady přichází jedna z nejkrásnějších a nejroztomilejších scén Bible. Pán Bůh, stvořitel nebe i země, se začne s těma dvěma hádat.

Bůh: budete mít miminko. Abraham: Hmmm. Bůh: A jo a jo a jo. Vy dva budete mít miminko. A: Hmmm. Sára ve stanu: No jasně, hahaha, akorát že mě je devadesát a dědkovi 100. B: Ale vy dva bude mít miminko. Copak je na tom něco divného? Co se směješ, sáro? A: Hmmm. Sára: Já se nesměju. Bůh: ale jo, smála ses, já sem Tě viděl...

Uf, nakonec Bůh tu hádku vyhraje. Podařilo se mu slavně vyhrát v hádce u božiště Mamre nad stoletým dědkem a devadesátiletou babkou.

Miminko se opravdu narodilo. Babka Sára chová v náručí svoje vlastní miminko a peskuje chudáka stoletého Abrahama, aby si pohnul s tím ohříváním mlíka, miminko má hlad. To miminko dostane jméno Izák. To znamená: Směje se.

Ale kdo se vlastně směje? To miminko? To, určitě. A moc hezky. A snad Sára? Určitě. Až do konce života už se bude smát. Konečně může mít to po porodu vytahaný plandavý břicho, kruhy pod očima po probdělé noci a okousaný prsa, když Izákovi začnou růst zoubky. To, co má každá maminka. A Abraham? Ten přece taky. I nad hrncem plným smradlavech plínek. Ale nejvíc ze všech se určitě směje Pán Bůh. Vždyť dokázal slavně zvítězit nad...nad devadesátiletou babkou a stoletým staříkem. Pán Bůh se usmívá, celé nebe se směje.

A co my? Nad příběhem Sáry, Abrahama a Izáka se máme taky smát. Ale co ty Boží sliby nám? Ty sliby, které se nějak ne a ne naplnit. My asi nebudeme mít děti ve stu letech, aspoň doufám, že já ne. Ale Bůh nám slíbil jiné veliké věci. Slíbil nám, že bude vždycky s námi. No, tak to s námi dostává od života někdy pěkně na frak a padá s námi často na hubu. Slíbil nám, že pro něj budeme vždycky důležití, že budeme královské kněžstvo. Nevím, jak vy, ale já tady v Soběslavi moc důležitý nejsem. Ani jako kněz ani jako král. Slíbil nám pokoj převyšující jakékoli lidské pomyšlení. Spoustu věcí nám zaslíbil. Tak kde jsou? Některé byly. A je dobře se na ně rozpomínat. Jistě, některé nás čekají, jak věříme, v nebi. A je dobré se na ně těšit. Ale co tady a teď? "Čekáme od Tebe, Bože, ještě něco? Máš pro nás připravený ještě smích? Nebo už nám jsou Tvé sliby k smíchu? K tomu smíchu, který ale vážne v krku a bolí v srdci?" V Bibli se píše: Čekej Izraeli na Hospodina. Čekej od něj veliké věci. Bud' připraven, až půjde okolo, aby tě nepominul. Protože ještě není konec. Bůh ještě neřekl poslední slovo. A moc se mu nesměj, jinak přijde a bude se s Tebou hádat. A víš, že Bůh v hádání se vždycky vyhraje. Vždyť porazil i Abrahama se Sárrou.

Pane Bože, stvořiteli nebe i země, přicházej k nám do naší nevíry a do naší netrpělivosti. Přicházej do našich bolestí, smutků a očekávání. A dej nám se s Tebou smát. A děkujeme za všechny maminky na tomto světě.

Amen